

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania R. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 r. Sąd Apelacyjny [...] oddalił apelację wnioskodawcy R. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 kwietnia 2017 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. o emeryturę.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że wnioskodawca nie może uzyskać prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie wykazał 25 lat pracy górniczej. Zauważył, że zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora okres pobierania przez posła lub senatora uposażenia jest traktowany jak okres zatrudnienia. Okres ten zalicza się do również do stażu, od którego zależą uprawnienia szczególne, uzależnione od zatrudnienia w określonym zawodzie, branży lub zakładzie pracy. Wnioskodawca przed objęciem

mandatu posła, to jest przed dniem 14 października 1993 r. nie wykonywał jednakże pracy górniczej. Udzielono mu urlopu bezpłatnego od 1 kwietnia 1992 r. do 13 października 1993 r. celem pełnienia funkcji związkowej z wyboru - przewodniczącego Z. S.A. Od 31 marca 1993 r., do 30 czerwca 1997 r. wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Związku Zawodowym [...] w L., na stanowisku wiceprzewodniczącego Rady Z., gdzie pracował do chwili objęcia mandatu posła na Sejm RP. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można tym samym zaliczyć wnioskodawcy do stażu górniczego okresów wykonywania mandatu posła na Sejm RP.

Sąd Apelacyjny wskazał, że w art. 50c ust. 2 ustawy emerytalnej zdefiniowano na wzór wcześniejszego art. 36 ust. 3 ustawy, pracę równorzędną z pracą górniczą. Wśród okresów pracy równorzędnej z pracą górniczą nie wymieniono jednak pełnienia przez pracowników funkcji z wyboru w organach związku zawodowego, w odróżnieniu od obowiązującego wcześniej art. 36 ust. 3 pkt 1 ustawy emerytalnej. W świetle dokonanej nowelizacji brakuje zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, że na gruncie obowiązujących przepisów emerytalnych okres pełnienia funkcji z wyboru w organach związku zawodowego mógłby być uznany za okres pracy równorzędnej z pracą górniczą - lub tym bardziej za okres pracy górniczej - nawet jeżeli pracownik wykonywał taką pracę bezpośrednio przez udzieleniem mu przez pracodawcę urlopu bezpłatnego w związku z pełnieniem funkcji związkowej. W żadnym wypadku nie można uznać, że po okresie urlopu bezpłatnego udzielonego w celu pełnienia funkcji w organach związków zawodowych wnioskodawca „wrócił do pracy górniczej”, skoro bezpośrednio po zakończeniu w dniu 13 października 1993 r. urlopu bezpłatnego na pełnienie funkcji związkowej, udzielono mu od dnia 14 października 1993 r. urlop bezpłatny celem wykonywania mandatu poselskiego. Wnioskodawca nie wykonywał zatem w 1993 r. nawet przez 1 dzień pracy na rzecz pracodawcy, a w szczególności pracy górniczej. Z tego względu również okres pobierania przez wnioskodawcę uposażenia poselskiego w czasie urlopu bezpłatnego od dnia 14 października 1993 r. nie może być zaliczony jako okres wykonywania pracy górniczej na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 31 ust. 2 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora w związku z art. 25 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad udzielania bezpłatnych urlopów pracownikom powołanym do pełnienia z wyboru funkcji w organizacjach społecznych zastąpionego następnie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 maja 1992 r. w sprawie udzielania bezpłatnych urlopów oraz zwolnień od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na treść art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., bowiem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo. Wskazał, że przed otrzymaniem urlopu bezpłatnego w związku uzyskaniem mandatu posła zakończył urlop bezpłatny, na którym przebywał w związku z pełnieniem funkcji w organizacji związkowej. Czasookresu jaki upłynął pomiędzy zakończeniem jednego urlopu bezpłatnego a uzyskaniem kolejnego nie można oceniać w inny sposób, jak powrót do pracy górniczej, choćby ten czas wynosił jeden dzień. W ocenie skarżącego bez znaczenia pozostaje okres urlopowania w związku z pełnieniem funkcji społecznych - w organizacji związkowej - od 22 października 1982 r. do 13 października 1993 r. a od 14 października 1993 r. w związku z pełnieniem mandatu posła. Istotne jest, że pomiędzy zakończeniem jednego urlopu (związanego z pełnieniem funkcji związkowej) a rozpoczęciem kolejnego (związanego z wyborem na posła) nastąpił powrót wnioskodawcy do pracy górniczej, i tym samym zachodzą podstawy do uznania, że wykonywał pracę górniczą przed uzyskaniem mandatu posła.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w skardze zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, LEX nr 2156603). Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120).

Skarżący wskazując na oczywistą zasadność skargi nie przywołał konkretnych przepisów prawa, które jego zdaniem zostały przez Sąd Apelacyjny w jaskrawy sposób naruszone, przez co wskazana okoliczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymyka się ocenie Sądu Najwyższego. Zauważyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione.

Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.